

Academiae Fridericianae Buetzoviensis Rector Et Senatus Academicus Civibus Solemnia Natalitia Domini Nostri Jesu Christi Pie Celebranda Indicunt, Praemissa Commentatione De Christo Hominum Fratres : [P. P. Sub Sigillo Academico Ipsis Feriis Natalitiis Christi Anni MDCCLXII.]

[Bützow]: Fritzius, [1762]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn830119809>

Druck Freier Zugang

Via Proprietas sive Dupl.

71

572

Fa-1092 (ii.)

- N. 1. Wippel *Labum sub Daniel Eremita.*
- N. 2. Christoffelius *lingularia octingenfia*
- N. 3. la providence ne s'interesse point à l'individu mais à l'espece.
- N. 4. Tychsen *abbreviaturarum hebraicarum supplementum l.*
- N. 5. Burfeker *de gaza derelicta futura ad illustrandum locum Zeph.*
 xl. 4. *Dissertatio postposita.*
- N. 6. Ernesti *de praeparata corpori et sanguini Christi in coena sacra.*
- N. 7. ~~Ernesti~~ *de Concilio Tridentino part. l.*
- N. 8. Aepinus *Imp. Caroli Ch. merita in rem sacram.*
- N. 9. Charvicius *de sapientia sanctissima rite colenda.*
- N. 10. Tychsen *de delectu veterum ebraeorum dissertationis l.*
- N. 11. Witte *de genuina S. G. uniuersali natione.*
- N. 12. Boederlein *de finibus theologiae dogmaticae et moralis recte constituenendis.*
- N. 13. Weidenes *quod salus aeterna non meritis nostris sed solum Dei gratia per meritum Christi acquiritur ne talis.*
- N. 14. *Item Regentis male regens et fanatici reditum ad Populum frustra suadens.*
- N. 15. Ruffius *de veris sinceris peccatoris Christi requisiti etc.*
- N. 16. Zauche *de lege aequilibratae in natura obseruata etc.*
- N. 17. Schmid Verfio *Alexandrina optimum interpretationis librorum sanctorum praedictum.*
- N. 18. Richter *de theologo Dei Romine ad 2 Thim. III. 17.*
- N. 19. Schubert *de iudicio Joannis Caluini et Figurorum in causa Haereticorum.*
- N. 20. Zachariae *de usu dogmatico nomini filii Dei.*
- N. 21. Emmerling *interpretatio. Num. XXII. 20-35.*
- N. 22. Hoerfelmann *de diuina punctorum vocalium et acentuum codicum hebraici origine.*
- N. 23. Haempfer *de modo praedicationis Paulinae per exegesis dicti I Cor. II. 4. 5.*
- N. 24. *Item de modo praedicationis etc.*
- N. 25. Haestner *Conuersio - Grund des Unsterblichkeits des menschlichen Geistes.*
- N. 26. Christoffelius *de vita Pamingerorum commentarius etc.*
- N. 27. Becker *quaestio: an aeterna annihilatio hominum peccatorum fore etc.*

- N. 28. Rector et senatus academicus civibus Academiae Fredericianae Butowien-
 N. 29. Fauvotius de poena hereticorum etc.
 N. 30. Doederlein de vero usu atque abusu rationis humanae in rebus diuinis
 N. 31. Dem de usu atque abusu rationis etc.
 N. 32. Rector Academiae Lipsiensis Pentecostales ferias etc.
 N. 33. Rector et senatus academicus civibus Academiae Fredericianae Butowien-
 N. 34. Academiae Fredericianae Butowienfis Rector et senatus acade-
 micus memoriam resurrectioni Christi etc.
 N. 35. Dem solennia natalia Domini nostri Jesu Christi etc.
 N. 36. Zachariae Christus $\pi\epsilon\omega\tau\omicron\tau\omicron\kappa\omicron\varsigma\ \epsilon\kappa\ \tau\omega\upsilon\ \rho\epsilon\gamma\eta\upsilon\upsilon$
 N. 37. Rector et senatus academicus Butowienfis etc.
 N. 38. Zachariae Christus $\pi\epsilon\omega\tau\omicron\tau\omicron\kappa\omicron\varsigma$
 N. 39. Rector et senatus academicus Butowienfis etc.
 N. 40. Marrius de jurisprudentia diuina cō codice sanctissimo
 N. 41. Becker an Gn. D. Teller nisi negata vera spiritus deitate etc.
 N. 42. Dem an Christus in sua explanatione et ascensione etc.
 N. 43. Chrylander de fundamento explanationis Christi Romini maiestatis
 N. 44. Dem recensio scriptorum eruditorum
 N. 45. Rottboell de vestibus et calceis Israelitarum.
 N. 46. Trendelenburg de Iudaeis etc.
 N. 47. Ministerii quae hāmburg Pastoralis scripturae etc.
 N. 48. Rector vniuersitatis ad solennia paschalia etc.
 N. 49. Quistorp de ratione modoque quo peccati fomes etc.
 N. 50. Becker creationis vniuersi gloria filio Dei etc.
 N. 51. Quistorp de $\lambda\omicron\gamma\omega\ \text{Pauli}$ (Cor. 1. 5)
 N. 52. Prier de sanctis angelis et apostolorum etc.
 N. 53. Detharding de cura infantum recentium puerorum penes etc.
 N. 54. Martini de non usu iudicii denuntiatorii in Megapoli.

ACADEMIAE FRIDERICIANAE
BUETZOVENSIS
RECTOR ET SENATUS ACADEMICUS
CIVIBUS
SOLEMNIA NATALITIA
DOMINI NOSTRI
JESU CHRISTI

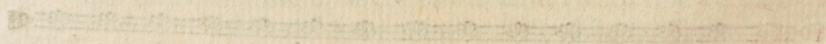
PIE CELEBRANDA

INDICIT

FRANSCA COMMENTATIONE

DE

CHRISTO HOMINUM FRATRE

TIBI JOHANNES GOTTFRIEDUS FRIDERICUS
ET ACADEMIA

Dies ob recordationem filii Dei ex homine hu-
manam induentis naturam solemnes redeun-
tes insignem demissionem, qua propiori no-
biscum cognatione ipsoque fraterno vinculo
conungi non dedignatus est summis a no-
bis suspiciendus honoribus, laudibusque aeternis celebrandus fi-
lius Dei, in memoriam nobis reuocant, quo maxime humanae
nostrae naturae auctam conspicimus dignitatem. Agite itaque,
Ciues Aestumatissimi, attentionem vestram dirigite paullisper
ad hanc JESU CHRISTI cum hominibus coniunctionem, qua
fratris ipsorum nomine compellari vult atque potest. Inspici-
entibus enim nobis libris instinctu diuino consignatos obscurum
esse nequit, Deum hunc hominem factum non vno, sed variis
modis

modis vel omnium vel multorum vel paucorum hominum fratrem se ipsum vocare, atque nonnunquam etiam a praeconibus salutis per ipsum partae diuinitus actis nomine hoc adpellari. Quod eo minus a festis his diebus fore alienum arbitramur, quum, in ipsa humana a CHRISTO nostra caussa induta natura nominis huius propinquaeeque cognationis causam aliquam idoneam inueniri, quisque facile sit perspecturus.

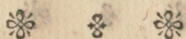
Non opus est vberiori multiplicis vsus nominum *fratrum sororumque* in sacris litteris inuestigatione, quae apud alios reperitur, ex quibus vnicum tantum nominamus, qui ex instituto nominum istorum varios tam proprios quam improprios significatus collegit, DAN. FESSELIUM in *aduersariis sacris* l. V. cap. 11. 12. Rem ipsam itaque statim adgredimur. CHRISTUM igitur vel ob propiorem cognationem, quae ex humanae eius naturae ex MARIA ortu suam ducit originem, nonnullorum hominum fratrem vocari, vel ad alios etiam nulla gentis propinquitate cum eo coniunctos nomen illud trahi, vt vel soli vera fide ei adhaerentes vel omnes in vniuersum homines numero fratrum CHRISTI accenseantur, animaduertimus. Qui vere ex homine natus est homo, certe plures inter homines habuit arctiori cognationis vinculo coniunctos, quum omnes, qui matrem sanguinis propinquitate attingebant, etiam in cognatorum ipsius numero essent. Interim id magis dubium est, fuerintne ipsi cognati, qui eo sensu ipsius fratres vocari potuerint, quo ex iisdem prognati parentibus sibi inuicem fratres sororesque vocantur, etsi germanos ex vtroque parente fratres habere non potuerit, quum patrem inter homines non agnouerit germanum, ex MARIA virgine natus. Solent quidem etiam compriugni sibi inuicem fratres dici, neque defuerunt inter doctores antiquiores & recentiores, qui JOSEPHO, coniugi MARIAE, filios ex coniugio praegresso, antequam MARIAM, matrem CHRISTI, in matrimonium duxerit, tribuerunt, atque hos

abom
2 8
CHRI-

CHRISTO compriugnos dedere, quos iis locis intelligi arbitrati sunt, quibus fratres CHRISTI memorantur, vt MATTH. XII. 48. XIII. 55. MARC. III. 31. VI. 3. LUC. VIII. 21. JOH. II. 12. VII. 3. 5. ACT. I. 14. I COR. VIII. 5. GAL. I. 19. At si argumenta inuestigamus, quibus hanc suam sententiam confirmare dant operam, parum iis effici animaduertimus, in primis si cum iis comparantur, quae huic opinioni recte opponi possunt. Arbitrantur enim, & ex nomine JOSEPHI, qui locis nonnullis productis simul pater CHRISTI vocetur, fratrum nomen esse explicandum, filios itaque JOSEPHI existimandos esse, qui fratrum CHRISTI nomine comprehendantur; & ex eo, quod matrem CHRISTI saepius sint comitati, JOSEPHI filios eos fuisse, MARIAE priuignos, fieri probabile. Legatur de his argumentis inter alios JOH. VORSTIUS in *Philologia sacra* c. III. p. 71. 72. Vtrique vero argumento nullum inesse robur, facile intelligitur. Certe sicut patrem non habuit CHRISTUS germanum, ex virili femine non genitus, ita etiam fratres ex utroque parente germanos habere non potuit, quam ob rem sicut sensu consuetissimo CHRISTI pater vocari non potuit JOSEPHUS, ita etiam fratres eo, quem diximus, sensu habere non potuit. Et si cum patre ab hostibus cognationem ipsi obiicientibus semper coniungi fratres dicis, fieri illud potuisset, etsi omnis eorum cognatio ex MARIA oriretur, quum, JOSEPHUM patrem CHRISTI germanum esse, adfirmarent, & in primis si filii ipsi non ex alia vxore, sed ex ipso eius cum MARIA coniugio post natum CHRISTUM nati essent. Alterum argumentum maioris non esse momenti, quisque facile sentiet probabilitatis argumenta rite ponderare intelligens, quod & si aliquid ex eo posset concludi, maius robur haberet, si, ipsi MARIAE filios praeter CHRISTUM alios fuisse, probari debuisset. Maxime tamen huic sententiae illud aduersatur, quod fratribus his CHRISTI alii in sacris libris parentes attribuuntur. Sunt nimirum illi,

qui saepius cum patre matreque CHRISTI commemorantur, fratres CHRISTI, JACOBUS, JUDAS, SIMON & JOSES, quorum notissimi sunt JACOBUS & JUDAS apostoli. Fratrem enim domini, JACOBUM, ecclesiae *Hierosolymis* congregatae antistitem, ab apostolo, qui *minor* discriminis causa a JACOBO, filio ZEBEDAEI, appellatus est, esse diuersum, quod plures veteres atque recentiores crediderunt, non existimamus, quod conuenientia eorum, quae de utroque, antistite nimirum *Hierosolymitano*, & apostolo, ex noui foederis libris constant, locus ex 1 COR. VIII. 9. & in primis ex GAL. I. 19. ubi idem, qui est frater domini & antistes ecclesiae *Hierosolymitanae*, inter apostolos numeratur, sicuti & c. II. 9. in eodem ordine cum reliquis apostolis collocatur, permitttere haud videntur. Non igitur errabimus, si ea, quae de JACOBO minore, apostolo, dicuntur, de fratre JESU intelligimus. Patrem vero huic fuisse ALPHAEUM, constat ex MATTH. X. 3. MARC. III. 18. LUC. VI. 15. ACT. I. 13. matremque MARIAM, ex MARC. XV. 40. MATTH. XXVII. 56. LUC. XXIII. 10. quae eadem esse videtur cum CLEOPHAE vel vxore vel matre JOH. XVIII. 25. quem nonnulli eundem fuisse atque ALPHAEUS, alii ab eo diuersum existimant. Nobis quidem probabile videtur, CLEOPHAM illum ab ALPHAEO esse diuersum. Etsi enim LUC. XXIII. 9. non soli apostoli erant commemorati, sed *οἱ ἑνδεκά καὶ πάντες οἱ λοιποὶ*, postea tamen soli apostoli nominantur v. 10. & in primis PETRUS v. 12. atque pergitur: *καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐτῶν*, nimirum ex apostolis. Ex quo colligimus, CLEOPHAM vnū fuisse apostolorum, in quorum numero plures quidem fuisse filiorum ALPHAEI, at non ipsum ALPHAEUM, certum est. Interim si CLEOPHAS ille aliquis fuit apostolorum, atque MARIA, vxor ALPHAEI, *Μαρία τοῦ κλωπᾶ* vocatur JOH. XVIII. 25. CLEOPHAS vnus ex filiis ALPHAEI fuisse videtur, cuius mater vocetur MARIA, sicut alias JACOBI & JOSIS

JOSIS dicitur mater. Forte SIMON ille fuit, quem & NICEPHORUS in *catalogo episcoporum, qui Hierosolymis sedere*, fratrem JACOBI, SIMEONEM CLEOPAM, nominare videtur, quem quanquam CLEOPHAE filium alii dicunt, arbitramur tamen, vel nominum similitudine ductos, ALPHAEI & CLEOPHAE nomen idem esse, eos existimasse, vel tantum MARIAE appellatione, quae plerumque τοῦ Αλφᾶου, semel vero τοῦ Κλωπᾶ dicitur, in opinionem illam, CLEOPHAE filios esse SIMONEM & fratres eius, scriptores esse inductos. Praeter alios CHRYSOSTOMUS & THEODORETUS ad GAL. I. 19. in hac sunt opinione. Tum vero cum HENR. VALESIO aliisque sentire non possumus, qui SIMEONEM, *Hierosolymae* episcopum, a SIMONE apostolo distinguunt, quem eundem ALPHAEI filium fuisse, probabile est, etsi hic vberius defendi illud nequeat. Ut itaque ad propositum redeamus, ex his satis apparet, vel JOSEPHUM patrem JACOBI esse non potuisse, vel ALPHAEUM vitricum eius tantum fuisse, quod admodum est improbabile, quum potius a patre germano, JOSEPHO, etiam ob propinquitatem, qua CHRISTO coniunctus erat, ALPHAEO celebriore, quam a vitrico fuisset cognominandus, atque, quum in priori coniugio duxisset JOSEPHUS vxoris sororem, MARIAM, adhuc mortis CHRISTI tempore superflitem, ab illa non nisi diuortio seiungi potuisset. Si itaque JACOBUS eo sensu frater CHRISTI esse non potuit, vt JOSEPHI filius fuerit, neque JOSES, SIMON & JUDAS, fratres JACOBI germani, hoc sensu fraterno vinculo cum eo coniuncti fuere. JACOBI enim hos tantum fuisse compriugnos, nullo probabili argumento euinci potest. Quam ob rem & JOSES eiusdem MARIAE filius fuisse dicitur, cuius JACOBUS MATTH. XXVII. 56. MARC. XV. 40. sicut etiam MARIA, vt ante diximus, CLEOPHAE, id est, SIMONIS mater vocatur. JUDAS vero, qui & LEBBAEUS appellatur, MATTH. X. 3. quemque cum LEUI MARCO c. II.

14. & LUCAE c. V. 27. 28. memorato eundem esse arbitramur, quod vberius demonstrarunt THEOD. HASAEUS *Biblioth. Brem.* T. V. p. 475. seq. & S. V. HEUMANNUS in *Erklaerung des N. T.* T. I. p. 538. seq. filius eiusdem dicitur ALPHAEI. Non igitur probabile videtur, fratres CHRISTO tribui posse ex JOSEPHI cum alia vxore matrimonio. Neque enim in alio coniugio eum vixisse existimamus ante nuptias cum matre sanctissimi CHRISTI, & ante MARIAM diem etiam obiisse videtur.

Adhuc propiorem CHRISTO cum fratribus adscribunt cognationem, qui, JOSEPHO a matre CHRISTI, MARIA, filios esse natos post foetum hunc sanctissimum in lucem editum, existimant. Inter veteres in hac opinione fuit HELVIDIUS, indici haereticorum ideo insertus, atque ab HIERONYMO confutatus. Etsi itaque hanc opinionem tanta non esse arbitramur atrocitate, vt assentiens ei haereticus sit declarandus, neque impietatis accusamus eius defensores, in quo & BASILIUS *hom. de nat. Christi* T. I. p. 389. nobiscum sentit, probari tamen illam non posse, existimamus, quum in libris sacris nemo commemoretur, qui hoc sensu MARIAE filius aut CHRISTI frater possit vocari, neque alia nobis suppetant argumenta eandem confirmantia. Aevo interim recentiori GUIL. WHISTONUS, *Anglus*, fratres JESU ante memoratos JOSEPHI & MARIAE huius filios fuisse putavit, in *Sacred History from the beginning of the World till the days of Constantine* Vol. V. p. 221. seq. JACOBUM ideo, fratrem domini, ab apostolo JACOBO minore fuisse diuersum, existimavit, quod vero, vt ante diximus, ei non concedimus, quam ob rem ALPHAEI eum aliusque MARIAE filium fuisse arbitramur, neque probabile videtur, si MARIA ipsa filios CHRISTO fide addictos & *Hierosolymae* habitantes habuisset, CHRISTUM eius curam moribundum JOHANNI fuisse commendaturum, quod reuera fecit JOH. XVIII. 26. 27. quam ob rem minori adhuc veri similitudine haec sententia nobis esse videtur.

Illud

Illud interim manifestum est, eos, qui locis modo allegatis memorantur, ob cognationem CHRISTI fratres dici, quum ubique inter cognatos CHRISTI recenseantur, aliisque CHRISTI discipulis hoc nomine opponantur. Præterea fuisse eos sororis MARIAE, matris *σωτηρος*, filios, inde constat, quod MARIA CLEOPHAE diserte MARIAE, matris JESU, soror vocatur JOH. XVIII. 25. quod magis adhuc collatione cum MATTH. XXVII. 56. & MARC. XV. 40. confirmari potest. Nonnullis etiam JOSEPHI ex fratre nepotes fuisse videntur, quum CLEOPHAM fratrem eius faciant HEGESIPPUS apud EUSEBIUM I. III. c. 11. & EPIPHANIUS *haer.* LXXVIII. Sed insignis in hac cognatione definienda deprehenditur confusio, vt negare vix possumus, varios nominum paritate ortos esse errores, ipsaque de CLEOPHA hoc opiniones admodum a se inuicem discedunt. Communi itaque opinioni accedimus, qua illi, qui fratres eius dicuntur, consobrini CHRISTI fuisse existimantur. Neque sorores ei tributas MATTH. XIII. 56. MARC. VI. 3. propius ipsi cognatas fuisse arbitramur, quas MARIAM & SALOMEN dicunt EPIPHANIUS & THEODORETUS, ex JOSEPHO eas genitas esse, addentes, qui ex lege leuiratus CLEOPHAE fratris, quem itaque ab ALPHAEO diuersum existimant, vices sustinuerit, quod vero varias ob causas nullam meretur fidem. Fratres itaque vterinos CHRISTUM habuisse, idoneis probari non potest argumentis, illud autem ex superioribus indubie constat, fuisse plures, qui proxima ipsi coniuncti erant cognatione, qui *Hebraeorum* more fratres appellari solent. Fratrum enim nomine non solum omnes interdum cognatos ab *Hebraeis* esse comprehensos, constat, sed in primis etiam consobrini nomen hoc dari. Hoc sensu fratres se inuicem salutant JOABUS & AMASA, ex duabus DAVIDIS sororibus, ZER VIA & ABIGAËLE, nati 2 SAM. XX. 9. coll. 1 PARAL. II. 16. 17. filiique KISI vocantur fratres filiarum ELEASARI, consobrinarum suarum 1 PARAL. XXIII. 21. 22. Quo itaque eo certius

constat, veram non solum CHRISTUM induisse humanam naturam, sed & induisse eam ex homine natum, nobisque in hoc etiam similem factum, quum homo esse potuisset, etsi neque ex homine natus, neque sanguinis propinquitate cum aliis hominibus fuisset coniunctus. Admiramur itaque in hoc arctissimam cum hominibus coniunctionem, qui non eandem tantum naturam, sed sanguinem etiam eundem ex parentibus communibus trahere voluit, quam ob rem adsumtio humanae naturae a CHRISTO facta tam nostrae naturae quam nobismet ipsis, qui omnes ex vno parente communi trahimus originem, admodum est honorifica.

Si iudicia de hac CHRISTI cum fratribus inter homines cognatione consideramus, varia illa fuisse intelligimus. Ipse seruator sanctissimus illam sibi dedecori esse non est arbitratus, atque sine dubio familiaris cognatis suis uti non recusauit, quod neque inde colligi posse existimamus, quod cum fratribus conuersationem hominum institutioni de veritate salutari praeferre noluit, quum aduenisse eos cum matre ei nuntiaretur. Qui enim matrem relinquit, ut in opus incumbat, quod a patre sibi commissum sciebat LUC. II. 49. hominum certe institutionem matris fratrumque praeferet colloquiis. Qui propter hominum salutem est missus, conuersatione cum iis, quibus sanguine est iunctus, impediri se non patietur, quo minus omni utatur occasione, saluti hominum inferuendi. Qui propria spernit commoda, quum hominum potest commodis inferuire, quique maxime est alienus ab ignauorum illorum hominum moribus, qui ex suis commodis vel incommodis, ex suaui suo vel molesto sensu omnes ad honorem Dei & aliorum salutem facientes labores dimetiuntur, fratrum consuetudinem huiusmodi non anteponet laboribus. Quum interim multum in *Galilaea*, in qua fratres eius habitasse est probabile, commoratus sit, frequentiori etiam cum fratribus conuersatione usum eum esse,

con-

coniici facile potest. Neque a cognatorum solemnitatibus abfuit, quum nuptiis etiam *Canae* in *Galilaea* celebratis cum matre & fratribus interesset JOH. II. 12. quas cognati alicuius fuisse dubitare vix possumus. Nonnullos enim propinquorum eius *Canae* habitasse, eo fit probabile, quod ipse SIMON, frater eius, *Cananita* vocatur MATTH. X. 3. MARC. III. 18. quo nomine solum *Ζηλώτου* nomen exprimi vero haud simile videtur. Reliquis igitur hominibus etiam in eo similis fieri voluit, ut frequentius cum cognatis commercium non fugeret, atque propiorem cum iis cognationem etiam, quod solemnes eorum dies frequentabat, testaretur, neque minus hominem ex homine natum pro fratribus homines agnoscentem se profiteretur. Neque honoribus, auctoritate vel opibus excelluisse eos, quos fratres agnouit, facile ex parentum CHRISTI humilitate & paupertate, atque ex abusu cognationis huius ad contemnendum eum apparet. Qui animo a CHRISTO fuere alieno, non eodem modo hac ipsius cognatione utebantur, sed occasionem ex illa sumebant, spernendi eum atque contemnendi, inter quos ipsorum fratrum eius nonnulli fuisse videntur. Non enim ipse CHRISTUS solum satis diserte in patria sua atque *ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ* MATTH. XIII. 57. vel, uti MARCUS mentem copiosius explicat, *ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ* c. VI. 4. contemptum se esse ait, sed etiam fratres eius nonnulli in eum credidisse negantur, quod & ipsi sermonibus suis testantur JOH. VII. 3. 5. Quae si inter se conferimus, assentiri S. V. HEUMANNO non possumus, qui ex his verbis non colligi posse putat, fratres non credidisse, sed tantum infirma eos fuisse fide magis adhuc confirmanda. Fratres enim non sunt nisi cognati, inter quos contemptum se esse ipse CHRISTUS conqueritur. Non vero fratres illos, qui eo iam tempore in discipulorum CHRISTI numero erant, intelligimus, sed alios, quum plures sine dubio cognatos praeter illos habuerit CHRISTUS. Illi itaque,

qui non ex cognatorum numero fuerunt, atque forte maiore inter *Nazarenos* auctoritate polluerunt, humilem ipsi hac cognatione ortum obiicere voluerunt. Τέκτονος enim υἱὸν & τέκτονα eum appellant, ex quo facile conicitur, ipsa fratrum fororumque mentione, ex familia tenui & paupere ortum eum esse, indicare eos voluisse. At qui ipsi ex hac erant familia, & praestantiam eius prae reliquis cognatis indignantur, & maiorem sapientiam, quam ob educationem habere non possit, falsis attribuunt caussis, atque ne se meliorem eum fateantur, parem origine, ceterum peiorem indole eum fingunt. Qui itaque diuinam gloriam in humili forma humana habitantem admirari, qui honorem illum gratulari sibi debuissent ex tam propinqua cognatione cum celsissimo humanae salutis auctore oriundum, illi honore isto ad irrisionem & abnegationem diuinae eius gloriae abutuntur. Illi denique ex fratribus CHRISTI, qui vera fide ipsi adhaeserunt, rectius dubio procul honorem istum, quo inter propius sibi sanguine etiam coniunctos numerare eos dignatus est, aestimare didicerunt. Quod eo confirmatur, quod ab aliis Christianis hac cum ipso cognatione distinguuntur, sicut JACOBUS a PAULO non apostolus, sed frater domini appellatur GAL. I. 19. quod honoris causa factum esse non dubitamus. Consuetum distinctionis nomen JACOBO illud fuisse, ex libris sacris deriuatum, patet ex EUSEBIO *H. E.* I. II. c. 1. I. III. c. 5. τὸν τοῦ κυρίου λεγόμενον ἀδελφόν, & I. VII. c. 19. ὃν καὶ ἀδελφόν τοῦ Χριστοῦ χρηματίσαι οἱ θεοὶ λόγοι περιέχουσιν, sicuti & ipse JOSEPHUS *Antiquit. Jud.* I. XX. c. 8. honorifico hoc nomine eum distinguit. JACOBO interim in primis nomen hoc datum esse videtur, vel quod fratrum natu maximus, vel eorum celeberrimus fuit. Quae enim de eius cum CHRISTO educatione refert EPIPHANIUS *haer.* LXXVIII. nimis sunt incerta, & multo magis, quae de similitudine formae CHRISTI & JACOBI feruntur. Ab hoc ob maiorem celebritatem alii etiam

iam fratres denominantur, sicut JUDAS non solum in libris N. F. historicis frater JACOBI vocatur LUC. VI. 16. ACT. I. 13. sed se ipsum etiam hoc nomine distinguit JUD. I. quem vero τὸν κατὰ σάρκα λεγόμενον ἀδελφὸν κυρίου EUSEBIUS I. III. c. 20. & ἀδελφὸν Ἰακώβου καὶ κυρίου λεγόμενον EPIPHANIUS appellant. Sed plura de fratribus his ob sanguinis propinquitatem ita vocatis differere, vetat instituti ratio, quum plura adhuc supersint de fraterna CHRISTI cum hominibus coniunctione commemoranda.

Sine propiori sanguinis coniunctione ob communem tantum naturam ortumque ex homine non naturalem, sed citra viri opem, diuinae spiritus sancti operationi attribuendum, iure etiam omnium hominum frater CHRISTUS potuit appellari, neque potuit solum, sed voluit etiam pro egregia sua *φιλανθρωπία*. Consuetum enim esse scriptoribus sacris, hominum omnium inter se coniunctionem fraterna exprimere cognatione, quod omnes ab eadem stirpe orti, omnes communem habent naturam, omnes paribus humanitatis fruuntur iuribus, est indubium. CHRISTUM vero non minus fratrem hominum omnium recte posse vocari, ex HEBR. II. II. seq. colligimus. Etsi enim non negamus, hic de ἀγιαζόμενοις veraque fide CHRISTO additis praecipue esse sermonem, quos fratres agnoscat, fraternitatis tamen causae a PAULO memoratae non ex indole eorum per fidem orta, sed ex naturae humanae communionem repetuntur, hinc ex indole sanctis cum hominibus omnibus communi, quam ob rem eodem iure hominum omnium frater potest appellari. Quum enim, fratres vocari CHRISTI homines, ex V. T. libris probauisset, cognationis huius causas allegat I) communem ab eodem parente originem, ab ADAMO nimirum. Ὅ, τε γὰρ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες. Qui itaque ab ADAMO descendunt, eam

ob causam, quod CHRISTUS ipse humana natura ab hoc descendere voluit, fratres eius recte vocantur, ex quo, omnes homines ita ei esse coniunctos, sequitur. II) communem humanam naturam, tam secundum partes eius ipsas necessarias; *Ἐπεὶ οὖν τὰ παῖδια κεκοινῶνῃκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μέτεσχε τῶν αὐτῶν, v. 14.* quam ob rem aliam praeter humanam naturam induisse negatur filius Dei, quum non angelorum naturam, sed posteris ABRAHAMI cum omnibus hominibus communem adsumferit v. 16. quam secundum conditiones eius accedentes, quae sine peccato adesse possunt: *ἔθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι v. 17.* Quorum itaque naturam in personam recepit suam, eorum frater est factus, unde, omnium hominum fratrem eum esse, constat. Ipse vero PAULUS nos admirari docet in hac CHRISTI cum hominibus coniunctione insignem eius ad homines demissionem, quum dicit: *οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν.* Mirum enim in modum super homines omnes elatus eo descendit, ut pares sibi natura esse voluerit homines, neque eorum instar agat, qui ex familia humiliori orti & ad honores euecti ingentes spernunt eos, quibuscum communem habent originem, fratresque agnoscere nolunt. Non est celsissimus hic filius Dei secundum humanam naturam tantum hominum frater, sed fratrem etiam eorum se agnoscit, nomineque hoc hominibus honorificentissimo & dulcissimo utitur. Qui itaque frater est omnium hominum ob originem & naturam communem, certe vera humana gaudet natura praeter diuinam illam, qua infinite super omnes res creatas eminent. Quid naturae nostrae maiori esse posset honori, quam quum ipse filius Dei, aeternis laudibus dignus, arctissime diuinae suae naturae eam copulauit? Quid magis nobis est honorificum, quam quod Deus ipse fraterno vinculo nobiscum iungi non repudiauit? Admiremur itaque ingentem *φιλανθρωπίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ*
TIT.

TIT. III. 5. in naturae nostrae adsumptione egregie conspicuam.

Sensu vero praestantiori hominum nonnullos adhuc a CHRISTO fratres appellari in libris sacris, obseruamus. Non sanguinis propinquitate omnes CHRISTI discipulos cum eo coniunctos fuisse, certum est, quos nihilo minus fratres omnes appellat MATTH. XXVIII. 10. JOH. XX. 17. verbis eiusmodi, quae satis probant, non eo, quo omnes homines, sed praestantiori quodam sensu eos fratres esse eius, qui maximus eorum erat dominus atque magister. Amoris signum nomine hoc a CHRISTO exhiberi, indubium esse videtur, quod tamen non nisi eo tempore, quo ex morte in vitam redierat, atque quum nuntiari iubet discipulis, ex morte in vitam se esse restitutum, discipulis singulari modo datum ab eo inuenimus. Quod itaque alio tempore nomine *φιλῶν* exprimit JOH. XV. 14. suauis hic *ἀδελφῶν* appellatione exprimeretur, atque simul causam quamdam a patre communi desumptam addit JOH. XX. 17. Qui enim pater est CHRISTI, pater etiam est eorum, qui vera eum fide amplectuntur, etsi sensu multum eminentiori illius, quam horum, quum ille filius eius aeterna sit generatione, hi ius filiorum Dei adoptione acceperint. Quam ob rem discipulos non alio sensu fratres appellat, quam quo omnes vera fide sibi addictos fraterno nomine compellere dignatur. Quum enim discipulos suos aliis locis ostendens eos fratrum sororumque loco sibi esse adfirmat, generatim quales sensu aliquo praestantiori fratres suos agnoscat, indicat, omnes, nimirum se hoc nomine comprehendere, Deo fide obtemperantes MATTH. XII. 48. 49. MARC. III. 34. 35. LUC. VIII. 21. Praeterea si CHRISTUS *πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς* PAULO vocatur ROM. VIII. 29. fratres etiam esse vere in CHRISTUM credentes, nullum est dubium, atque ita hoc nomine eos vocari ob conuenientiam cum CHRISTO, qui ipse est imago Dei, ad cuius imaginem etiam restaurantur sancti omnes, atque ob communem haereditatem,

tem, quum eius sint *συγκληρόνομοι* v. 16. in quibus omnibus quidem CHRISTUS maxime praestat, etiam secundum gloriam, qua humana eius natura post exaltationem perpetuo vtitur, quam ob rem etiam ipse primogenitus est inter fratres omnes, ipsoque iure pollet, fratribus reliquis imperandi, at reuera tamen similes eos sibi effecit ad imaginem suam renouatos, ad similem quoque gloriam eos ad vitae vsque finem sibi similes perducens. Sin itaque causas quaeris, cur fratres pios appellet CHRISTUS, facile vides, ipsum praestantiam suam infinitam, qua ipse aeternus est filius Dei patrique *ὁμοούσιος*. non abnegare, neque in illa similes sibi pronunciare vera instructos fide, neque dominio sibi hominum *μεσίτη* tributo se abdicare, sed insigni hominum sibi obtemperantium amore ductum iunctos eos sibi fraterno vinculo sistere. Omnes nimirum sancti ipsi sunt fratres I) quod patrem agnoscunt eundem, etsi sensu multum inferiori, quippe quum summa filii Dei dignitas cum ipsa humana eius natura per diuinam sit communicata, quodque imaginem Dei referunt, quam etiam multo adhuc eminentiori modo referebat CHRISTI humana natura, hinc similes ei deprehenduntur. II) quod similes ei facti sunt mandatis Dei obtemperando, quum, quam ipse praestitit, obedientia omnibus numeris perfecta ipsorum fiat imputatione, euangelii praeceptis obedientium, atque viribus diuinitus datis obediendi sincerum studium demonstrent. III) quod eos tanquam eiusdem gloriae participes considerat, quam haereditati comparat, seque haeredem principem, pios vero secum coniunctos *συγκληρόνομους* esse, adfirmat. Interim ex ipsa hac summa omnibus in rebus praestantia, demissioni etiam ingenti illud esse attribuendum, apparet, quum homines fide ipsi adhaerentes fratrum dulcissimo nomine compellat. Quam ob rem & primogeniti nomen iure tuetur, atque dominium possidet in illos, quos fratrum nomine salutare dignatur. Amorem itaque insignem, quo suos amplectitur, dulcissimo hoc nomine luculente demonstrat, sui amorem

is

iis inspirat, fiduciam eorum sibi conciliat, quum fratris instar vti eo possint, neque seuerus vultus iudicis regisque ipsis sit metuendus, sed in verbis atque promissionibus faciem adspicient serenam fratris ipso fraterno hoc vinculo se delectantis.

Nobis igitur, Ciues Aestumatissimi, insigni CHRISTI ex homine adsumta humana natura est honor. Nos enim, peccato a Deo longissime separati, rebelles facti contra summum Dei celsissimi imperium, immorigeri erga aequissimas eius leges, recufantes dominum eum regemque summum agnoscere, quum aequales ei fieri stultissime sperauissemus, indignos itaque, qui ab ipso pro seruis filiisque agnosceremur, quique paternam eius curam pro salute nostra exspectaremus, quibus seuerissimus potius iudex ob poenas perpetuas erat metuendus, nos, inquam, non solum animum eius paternum redemptione ex miseria nostra experimur, sed & digni habemur, quibuscum arctius filius ipse Dei nostram induens naturam coniungeretur. Deum venerari nobis licet patrem in egregiis per filium Dei, fratrem nobis factum, nobis partis beneficiis, Deum ipsum ob similitudinem naturae amoremque fraternum fratrem amare nobis conceditur. Cuncta haec eius debemus natalibus, quibus se luculente illum exhibuit, quem similitudinis cognationisque nostrae non pudeat, quibus ob naturae parem indolem paremque ex eadem stirpe originem omnibus ex hominibus natis est coniunctus, quibus sanguine etiam hominibus nonnullis conditionis dignitatisque inferioris arctius copulari non est dedignatus, quibus opus illud incepit, quo iura filiorum Dei gloriamque suae similem nobis acquisiuit, quo ipse voluntate diuinae nostra caussa obtemperauit, nobisque spiritus sancti opera parauit, quibus studium viresque, obsequendi eius mandatis, acciperemus. Ipsa familiarior cum cognatis conuersatio sperare nos iam docet, nullum eum cum hominibus commercium spernere, quumque ob communem naturam homines pro fratribus agnoscat omnes, non est, cur dubitemus, serio eum cupere, arctius adhuc fraternum illud vinculum

c

necle-

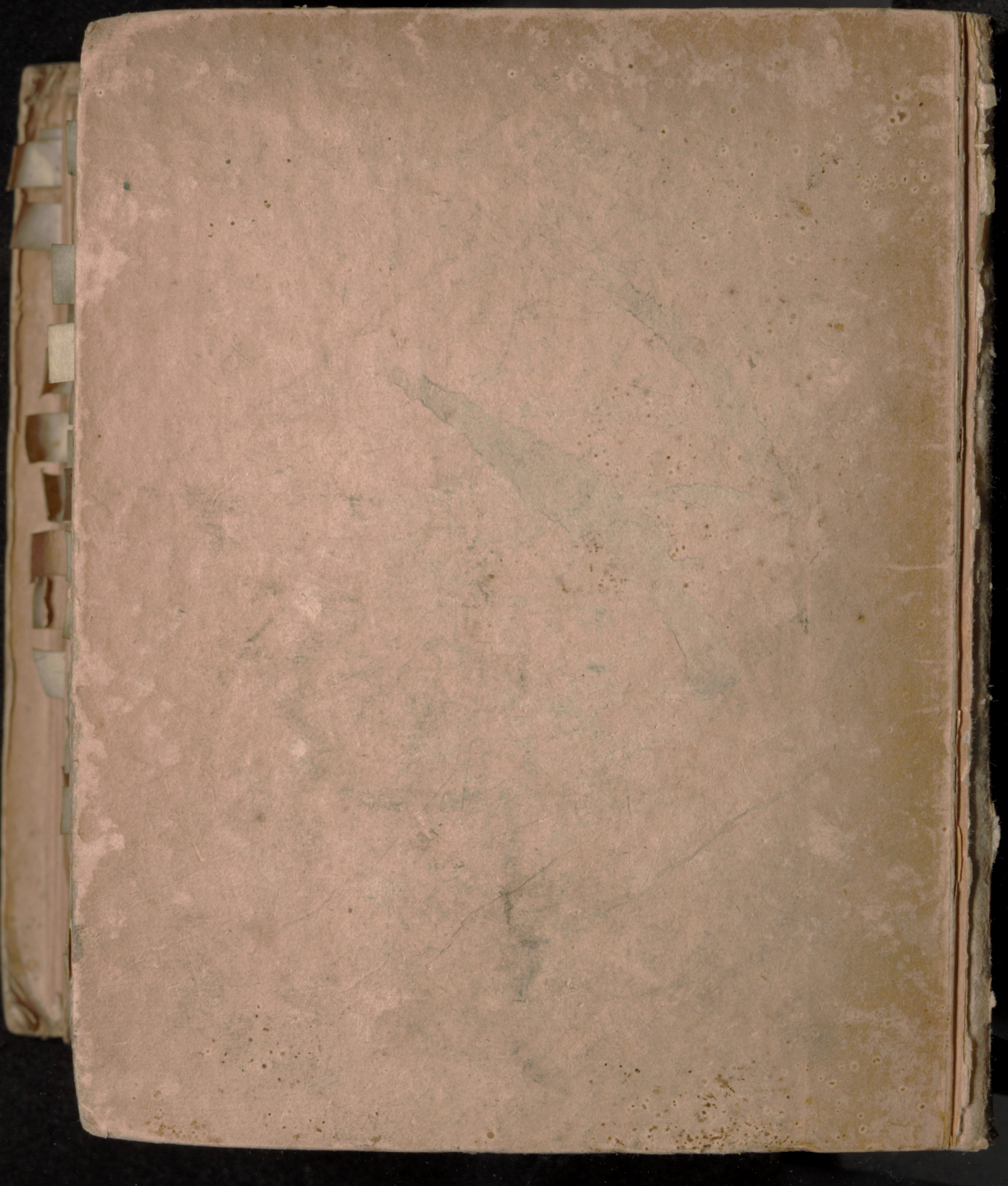

nectere, quum in iura filiorum Dei nos restituat, atque obedientia & gloria sibi similiores nos reddat. Digna haec sunt, Ciues, quae meditatione vestra diebus his festis complectamini, quibus natales CHRISTI laeta mente sunt celebrandi. Agite itaque, mentem auocate a variis omnibus nociuisque cogitationibus, atque sanctis his vacate meditationibus, admiramini, quanto nobis sit honori admiranda haec filii Dei demissio, egregium hoc beneficium hominibus diuinitus datum recte aestimare discite, vt eo suauior iucundiorque vobis fiat doctrina solemniter praedicanda, JESUM, filium Dei vnicum, nostra causa hominem esse factum. Ne fugiatis consuetudinem cum Θεανθρωπῶν hoc, attendite potius ad eius sermones, precibus familiarius eo utimini, atque obedite eius praeceptis. Ipse enim hominum, quos fratres suos agnoscit, non spernit commercium. Discite naturam vestram in honore habere, ne peccatis eam polluentes ipsum honorem illum spernatis, quo communem sibi nobiscum eam esse voluit filius summus aeternisque laudibus celebrandus Dei. Fide potius fratrem hunc vestrum agnoscite, recteque confidere animo eius fraterno, & ex eo meritoque ipsius solo salutem expectare discite. Quod si doctrina eius publice his diebus annuntianda obtinueritis, fructibus veris beneficii huius maximi vere potiemini.

P. P. SUB SIGILLO ACADEMICO
 IPSIS FERIIS NATALITIIS CHRISTI
 ANNI MDCCLXII.

solche verbotene handel, seint straffwürdig, und dem
 unterworfen, dahin sie die Rüge-Männer bringen sollen:
 Verbrechen und fast unzehlig andere mehr, so wieder Gots
 und die moralischen Gesetze streiten, so lange solche nicht
 her ärgernuß, und tharhandlung aufgebrochen, noch für
 nal Richter gebracht, seind bisshero nicht beachtet, noch
 für sünde gehalten, daher die Bosheit mehr und mehr
 en, so dennoch durch die hülffe Gottes verhütet werden
 dieses Sitten- und moral Gericht, durch Bestellung der
 erumb wird stabiliret werden.

en aber die Rüge-Richter hiebey aller bescheidenheit sich
 en, und unterscheid zumachen, unter schlechten Verbre
 is menschlicher Schwachheit geschiehet, und durch ohnachts
 gungen werden, oder da zugleich Bosheit mit untermen
 e auch aus lauterm Vorsatz, und malitz geschehen, den
 schaden, schimpff und Ungelegenheit zubringen, wiederumb
 rbrechen in conatu nur bestanden, oder zur that und wür
 erschlagen, item ob die verbrechere und beleidiger zur Ver
 neiget, ihre fehler selbst bekennen, und verbitten, oder ob
 pflich wieder glaubhafte anzeige verneinen, ihre böse tha
 ehen gleich in Worten oder Wercken, zuvertheidigen, und
 n sich unternehmen, ob sie Besserung an ihnen zuspüren oder
 e mehrmahls schon, in einem und andern Laster betroffen,
 eret, und keine emendation geachtet, bey diesen und an
 nmenden umbstenden die Mensur der Bestrafung zuneh
 arnach solche zulindern oder zuschärffen seyn wird;
 auch die Verbrechen so beschaffen, daß dieselben zur gefenck
 , und darauff erfolgende Bestrafung solten gedeien, ist dem
 Gericht, oder Fiscali davon bericht abzustatten, und die
 g zugewarten.

der Bestrafung seind auch die Gradus admonitionis, &
 Correctionis, nicht aus der acht zulassen, und solche für
 n zuversuchen, weil dieses moral Gerichte, nicht, wie bey
 nali judicio gebreuchlich, mit Ketten und Banden, noch
 schwerd geführet wird, wüste aber in Contumaces einige
 infura ergehen, so bannum Ecclesiasticum nach sich zöge,
 ist

